

[Sigsgaard.]

det bliver nødvendigt. Socialdemokratiet går med andre ord ind for en hundrede percents monopolkapitalistisk sammenslutning. Og så kalder man de socialister, der for længst klart har taget afstand fra fællesmarkedet, for neurotikere — det ord brugte hr. Ivar Nørgaard forleden dag i en artikel.

Men vi ved jo, hvad fællesmarkedet er. Vi har vidst det længe, og det har socialdemokratiet også. Fællesmarkedet vil lette monopoliseringen. Det vil give koncernerne friere spillerum, og det bliver jo altid på bekostning af lønmodtagerne. Og målet, ja, det er jo simpelt hen at få udbyttet pr. ansat op. Det er i USA dobbelt så stort som i Europa, men til gavn for hvem, og på hvis bekostning? De spørgsmål stilles sjældent, og de besvares aldrig af tilhængerne.

I Romtraktaten og beslutningerne står der tydeligt, hvad fællesmarkedet er. Hvem er de egentlige neurotikere så? Er det mon ikke dem, der skulle repræsentere lønarbejderne og deres interesser, men som alligevel vælger storkapitalens løsninger? Socialdemokratiet ved, at modstanden imod fællesmarkedet vokser, ikke mindst blandt deres egne, men de ændrer ikke deres politik. Nej, de lægger en smart taktik, de prøver på at forhindre, at det kommende valg bliver et fællesmarkedsvale, ved at vifte med en folkeafstemning, og de prøver på den måde at blive fri for at tone rent flag, men udadtil undser de sig ikke for at lægge pres på andre landes befolkninger. Englænderne er modstandere af fællesmarkedet, men Labour vil åbenbart have manipuleret dem ind i fællesmarkedet, og til den ende har bl. a. hr. J. O. Krag og hr. Per Hækkerup optrådt i helsidesannoncer i engelske blade, hvor de har kundgjort, at medlemskab af fællesmarkedet er i socialdemokratiernes interesse, så vidt jeg erindrer. Her toner de altså rent flag; uden at kende noget som helst til forhandlingsresultaterne i Bruxelles går de her i dette engelske blad varmt ind for fællesmarkedet, men her i landet — de har måske ikke været klar over, at det ville blive brugt i dansk tv — prøver de på at dæmpe debatten ned ved at sige, at man ikke kan tage stilling på forhånd, man skal vente og se. Vi kan vente så længe, at det bliver for sent, og det er man selvfølgelig klar over.

De stiller betingelser op, der skal foregøle

os, at Danmark kan bevare sin handlefrihed i fællesmarkedet. De forlanger, at Danmark frit skal kunne fastlægge fordelingspolitik og socialpolitik, og de ved, at det aldrig kan lade sig gøre, for de ved, at Romtraktaten først og fremmest simpelt hen er en traktat om en økonomisk union, og de ved, at Wernerplanen kun er en mere detaljeret plan for denne økonomiske union.

Hr. Ivar Nørgaard sagde i dag, at socialdemokraterne sandelig ikke er formalister, de kan da godt gå ind for ens selskabsbeskatning, når de bare på anden måde kan beskatte aktieudbytter og obligationsudbytter lige så højt, det skal være. Men det kan de jo ikke engang i dag. Det, som socialdemokraterne her forbeholder sig ret til i det øjeblik, Danmark bliver medlem af fællesmarkedet, det kan de jo ikke i dag, ellers ville vi vel have haft en højere selskabsbeskatning i dag, en højere beskatning af kapitalgevinster. Men det tager man ikke, for i det øjeblik man satte skatten op, ville investeringerne dale, investeringerne i industrien, arbejdsløsheden ville måske vokse; allerede i dag er det jo kapitalen, der har den egentlige økonomiske magt her i landet. Hvordan tror man så man kan foregøle os, at man i fællesmarkedet kan få en suverænitæt over for de økonomiske magthavere her i landet, som man ikke engang i dag har?

De trøster os med ligesom VKR, at Danmark bare kan melde sig ud af fællesmarkedet igen, hvis vi fortryder; de ved, at det er praktisk ugørligt, når først integreringen er godt i gang. Så sent som i dag taler hr. Ivar Nørgaard om, at Danmark jo eventuelt kunne sige nej til videre skridt henimod en økonomisk union. Han ved, at det ikke er realistisk, når først hele vores lovgivning, hele vores økonomi er justeret ud fra ECs principper. Hvorfor så foregøle os, at sådan kan man gøre? De ved jo også i socialdemokratiet og i VKR, at EC-rådet i rådsbeslutningen af 22. marts i år flere gange taler om samarbejdets uigenkaldelige karakter. I ministerrådet lægger man vægt på at fastslå, at det er et uigenkaldeligt samarbejde, og alligevel fortæller man os, at vi bare kan melde os ud af foreningen.

Tilhængerne fremhæver også bestandig over for kritik, at dette eller hint er der slet ikke truffet beslutning om endnu, at beslut-